

kotmaikhongphrachao.org

ภาคผนวกที่ 7a: หอึงพรหมจารี, หอึงม่าย และหอึงหย่าร้าง: การสมรสที่พระเจ้าทรงยอมรับ

หน้านี้เป็นส่วนหนึ่งของชุดบทความเกี่ยวกับการสมรสที่พระเจ้าทรงยอมรับ และเรียงตามลำดับดังนี้:

1. ภาคผนวกที่ 7a: หอึงพรหมจารี, หอึงม่าย และหอึงหย่าร้าง: การสมรสที่พระเจ้าทรงยอมรับ (หน้าปัจจุบัน)
2. ภาคผนวกที่ 7b: หนังสือหย่า — ความจริงและความเข้าใจผิด
3. ภาคผนวกที่ 7c: มาระโก 10:11-12 และความเสมอภาคเทียมเท็จในเรื่องการล่วงประเวณี
4. ภาคผนวกที่ 7d: คำถามและคำตอบ — หอึงพรหมจารี, หอึงม่าย และหอึงหย่าร้าง

กำเนิดของการสมรสตั้งแต่การทรงสร้าง

เป็นที่ทราบกันโดยทั่วไปว่าการสมรสครั้งแรกเกิดขึ้นหลังจากพระผู้สร้างทรงสร้างสตรี [נְקֵבָה (neqēvāh)] เป็นผู้เป็นเพื่อนเคียงข้างมนุษย์คนแรก คือบุรุษ [זָכָר (zākhār)] “ชายและหอึง” — นี่คือถ้อยคำที่พระผู้สร้างทรงใช้กับทั้งสัตว์และมนุษย์ (ปฐมกาล 1:27) เรื่องราวในปฐมกาลบอกว่า ชายผู้ถูกสร้างตามพระฉายาและพระลักษณะของพระเจ้านั้นสังเกตเห็นว่า “ไม่มีสตรีท่ามกลางสิ่งทรงสร้างอื่นๆ บนแผ่นดินที่คล้ายเขา ไม่มีผู้ใดตั้งดูดเขา และเขาปรารถนาคู่ชีวิต ถ้อยคำในต้นฉบับคือ [עֵזֶר כְּנֶגְדּוֹ (‘ēzer kenegdō)] ซึ่งหมายถึง “ผู้ช่วยที่เหมาะสม” และองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงทราบความต้องการของอาดัม จึงทรงดัดสินพระทัยสร้างสตรีเป็นคู่ของเขา เป็นรูปแบบฝ่ายหอึงของกายเขา: “ไม่ดีที่ผู้ชายจะอยู่ลำพัง เราจะทำผู้ช่วยที่เหมาะสมสำหรับเขา” (ปฐมกาล 2:18) เอวาจึงถูกทรงสร้างขึ้นจากกายของอาดัม

การรวมกันครั้งแรกตามพระคัมภีร์

ดังนั้น การรวมกันของวิญญาณครั้งแรกจึงเกิดขึ้น — ไม่มีพิธี ไม่มีคำปฏิญาณ ไม่มีพยาน ไม่มีงานเลี้ยง ไม่มีการจดทะเบียน และไม่มีผู้ประกอบพิธี พระเจ้าทรงประทานหญิงให้แก่ชายอย่างเรียบง่าย และนี่คือปฏิกิริยาของเขา: “บัดนี้ นี่เป็นกระดูกจากกระดูกของข้า และเป็นเนื้อจากเนื้อของข้า เขาจะถูกเรียกว่า ‘หญิง’ เพราะเขาถูกนำออกมาจากชาย” (ปฐมกาล 2:23) ไม่นานหลังจากนั้น เราอ่านว่าอาดัมได้มีความสัมพันธ์ [yṭṭ (yāda)] — รู้จัก, มีความสัมพันธ์ทางเพศ] กับเอวา แล้วนางก็ตั้งครรภ์ ถ้อยคำเดียวกันนี้ (“รู้จัก”) ที่เชื่อมกับการตั้งครรภ์ ถูกใช้ภายหลังกับการรวมกันของคาอินกับภรรยาของเขาด้วย (ปฐมกาล 4:17) การรวมกันทั้งหมดที่กล่าวถึงในพระคัมภีร์ก็มีเพียงการที่ชายคนหนึ่งรับหญิงพรหมจารี (หรือหญิงม่าย) มาเป็นของตนและมีความสัมพันธ์กับนาง — เกือบทุกครั้งใช้สำนวนว่า “รู้จัก” หรือ “เข้าไปหานาง” — ซึ่งยืนยันว่าการรวมกันได้เกิดขึ้นจริง ไม่มีตอนใดในพระคัมภีร์ที่กล่าวว่า มีพิธี ไม่ว่าจะพิธีทางศาสนาหรือทางพลเรือน

การรวมกันเกิดขึ้นเมื่อใดในสายพระเนตรของพระเจ้า?

คำถามสำคัญคือ: **พระเจ้าทรงถือว่าการสมรสเกิดขึ้นเมื่อใด?** มีอยู่สามทางเลือก — หนึ่งทางเลือกที่เป็นพระคัมภีร์และเป็นความจริง กับอีกสองทางเลือกที่เท็จและเกิดจากมนุษย์

1. ทางเลือกตามพระคัมภีร์

พระเจ้าทรงถือว่าชายและหญิงเป็นสามีภรรยากันในขณะเมื่อหญิงพรหมจารีมีความสัมพันธ์ทางเพศ โดยความยินยอมกับเขาครั้งแรก หากนางเคยมีชายอื่นมาแล้ว การรวมกันจะเกิดขึ้นได้ก็ต่อเมื่อชายคนก่อนนั้นตายแล้วเท่านั้น

2. ทางเลือกเท็จแบบสัมพัทธนิยม

พระเจ้าทรงถือว่าการรวมกันเกิดขึ้นเมื่อคู่รักเป็นฝ่ายตัดสินใจ กล่าวคือ ชายหรือหญิงจะมีคู่นอนก้นกันได้ แต่ในวันที่พวกเขาตัดสินใจว่าความสัมพันธ์นั้น “จริงจัง” — บางทีเพราะจะย้ายมาอยู่ด้วยกัน — พระเจ้าจึงจะถือว่าทั้งสองเป็นเนื้อเดียวกัน ในกรณีนี้เป็นสิ่งทรงสร้าง มิใช่พระผู้สร้าง ที่เป็นผู้กำหนดว่าเมื่อใดวิญญาณของชายจะผูกพันกับวิญญาณของหญิง ไม่มีหลักฐานตามพระคัมภีร์แม้แต่เล็กน้อยสำหรับมุมมองนี้

3. ทางเลือกเท็จที่พบบ่อยที่สุด

พระเจ้าจะทรงถือว่าการรวมกันเกิดขึ้นก็ต่อเมื่อมีพิธีการเกิดขึ้น ทางเลือกนี้ไม่ได้ต่างจากข้อที่สองมากนัก เพราะในทางปฏิบัติ เพียงเพิ่มมนุษย์คนที่สามเข้ามา ซึ่งอาจเป็นผู้พิพากษาสันติบาบ

เจ้าพนักงานทะเบียน พระสงฆ์ ศาสนาจารย์ ฯลฯ ในทางเลือกนี้ คู่รักก็อาจเคยมีคู่นอนหลายคนมาก่อน แต่เพิ่งจะมาถูกพระเจ้าทรงถือว่าทั้งสองวิญญาณเป็นหนึ่งต่อหน้าผู้นำ

การไม่มีพิธีในงานเลี้ยงสมรส

ควรสังเกตว่าพระคัมภีร์กล่าวถึงงานเลี้ยงแต่งงานสี่ครั้ง แต่ไม่มีตอนใดกล่าวถึงพิธีใด ๆ เพื่อให้การรวมกันเป็นทางการหรือให้พร ไม่มีคำสอนว่าพิธีกรรมหรือกระบวนการภายนอกเป็นสิ่งจำเป็นเพื่อให้การรวมกันถูกต้องต่อพระพักตร์พระเจ้า (ปฐมกาล 29:21-28; ผู้วินิจฉัย 14:10-20; เอเสธร 2:18; ยอห์น 2:1-11) การยืนยันการรวมกันเกิดขึ้นเมื่อหญิงพรหมจารีมีความสัมพันธ์ทางเพศโดยความยินยอมกับชายคนแรกของนาง (การให้การสมรสเสร็จสมบูรณ์) ความคิดที่ว่าพระเจ้าทรงรวมคู่รักต่อหน้าเฉพาะผู้นำทางศาสนาหรือเจ้าพนักงานเท่านั้น ไม่มีหลักฐานสนับสนุนในพระคัมภีร์

PDF: [ดาวน์โหลดไฟล์ PDF ที่รวมการสมรสทั้งหมดในพระคัมภีร์.](#)

การล่วงประเวณีกับกฎหมายของพระเจ้า

ตั้งแต่แรกเริ่ม พระเจ้าทรงห้ามการล่วงประเวณี ซึ่งหมายถึงการที่หญิงมีความสัมพันธ์กับชายมากกว่าหนึ่งคน **วิญญาณของหญิงสามารถผูกพันกับชายได้ครั้งละหนึ่งคนเท่านั้นในโลกนี้** จำนวนชายที่หญิงคนหนึ่งจะมีตลอดชีวิตไม่มีการจำกัด แต่ความสัมพันธ์ครั้งใหม่จะเกิดขึ้นได้ก็ต่อเมื่อความสัมพันธ์เดิมสิ้นสุดลงด้วยความตาย เพราะมีเพียงในเวลานั้นเท่านั้นที่วิญญาณของชายกลับไปหาพระเจ้า ผู้ทรงเป็นที่มา (ปัญญาจารย์ 12:7) กล่าวอีกนัยหนึ่ง นางต้องเป็นหญิงม่ายจึงจะรวมกับชายอื่นได้ ความจริงข้อนี้ยืนยันได้ง่ายในพระคัมภีร์ เช่น เมื่อกษัตริย์ดาวิดส่งคนไปรับอับีกายิลหลังจากทรงไต่สวนเรื่องการตายของนางบาล (1 ซามูเอล 25:39-40) เมื่อโบอาสรับรุทเป็นภรรยาเพราะทราบว่ามีของนางคือมาโฮเลนได้ตายแล้ว (รูท 4:13) และเมื่อยูดาห์ส่งโอรัน บุตรคนที่สอง ให้แต่งงานกับทามาร์เพื่อสืบเชื้อสายให้กับพี่ชายผู้ล่วงลับ (ปฐมกาล 38:8) ดูเพิ่มเติม: มัทธิว 5:32; โรม 7:3

ชายและหญิง: ความแตกต่างในเรื่องการล่วงประเวณี

สิ่งหนึ่งที่เห็นได้ชัดในพระคัมภีร์คือ ไม่มี “การล่วงประเวณีต่อผู้หญิง” แต่มีเฉพาะ “ต่อผู้ชาย” แนวคิดที่คริสตจักรจำนวนมาสอน — ว่าการที่ชายแยกจากหญิงคนหนึ่งและไปแต่งกับหญิงพรหมจารีหรือหญิงม่ายอีกคนเป็นการล่วงประเวณีต่ออดีตภรรยา — ไม่มีหลักฐานในพระคัมภีร์ แต่มีรากจากจารีตของสังคม

อ่าน: [มาระโก 10:11-12 และความเสมอภาคเทียมเท็จในเรื่องการล่วงประเวณี.](#)

หลักฐานของเรื่องนี้พบได้ในตัวอย่างมากมายของผู้รับใช้พระเจ้าที่มีการสมรสหลายครั้งกับหญิงพรหมจารีและหญิงม่าย โดยไม่ถูกพระเจ้าตำหนิ — รวมถึงตัวอย่างของยาโคบซึ่งมีภรรยาสี่คน ผู้ซึ่งให้กำเนิดอิสราเอลสิบสองเผ่าและแม้แต่พระเมสสิยาห์เอง ก็ไม่เคยมีตอนใดกล่าวว่ายาคอบล่วงประเวณีเมื่อมีภรรยาเพิ่มแต่ละคน

อีกตัวอย่างที่เป็นที่รู้จักดีคือการล่วงประเวณีของดาวิด ผู้เผยพระวจนะนาธานไม่ได้กล่าวถึงการที่กษัตริย์ล่วงประเวณี “ต่อหญิงใด” เมื่อทรงมีความสัมพันธ์กับบทเชบา (2 ซามูเอล 12:9) แต่กล่าวถึงเฉพาะ “ต่ออูริยาห์” สามีนาง จงจำไว้ว่าขณะนั้นดาวิดทรงมีภรรยาแล้ว ได้แก่ มีคาเอล อาบีกายิล และอาหิโนอัม (1 ซามูเอล 25:42) กล่าวคือ การล่วงประเวณีในพระคัมภีร์เป็น “ต่อผู้ชาย” เสมอ และไม่เคยเป็น “ต่อผู้หญิง”

ผู้นำบางคนชอบอ้างว่าพระเจ้าทรงทำให้ชายและหญิง “เท่าเทียมกันในทุกสิ่ง” แต่สิ่งนี้ไม่สอดคล้องกับสิ่งที่เห็นในช่วงสี่พันปีที่พระคัมภีร์บันทึกไว้ ไม่มีตัวอย่างแม้แต่ครั้งเดียวในพระคัมภีร์ที่พระเจ้าทรงตำหนิชายว่า “ล่วงประเวณีต่อภรรยาของตน”

อ่าน: [เหตุใดพระเยซูจึงไม่ทรงอนุญาตให้มีภรรยาหลายคนในปัจจุบัน](#).

นี้ไม่ได้หมายความว่าชายจะไม่ล่วงประเวณี แต่หมายความว่า **พระเจ้าทรงพิจารณาการล่วงประเวณีของชายและหญิงต่างกัน** โทษตามพระคัมภีร์นั้นเท่ากันทั้งสองฝ่าย (เลวีนิติ 20:10; เฉลยธรรมบัญญัติ 22:22-24) แต่ไม่มีความเชื่อมโยงระหว่าง “ความเป็นพรหมจารีของชาย” กับการสมรส เป็นฝ่ายหญิงต่างหาก ไม่ใช่ฝ่ายชาย ที่เป็นตัวกำหนดว่ามีการล่วงประเวณีหรือไม่ ตามพระคัมภีร์ **ชายล่วงประเวณีทุกครั้งที่เขามีความสัมพันธ์กับหญิงที่มีใช้พรหมจารีหรือมีใช้หญิงม่าย** ตัวอย่างเช่น หากชายอายุ 25 ปีที่ยังเป็นพรหมจารีไปร่วมหลับนอนกับหญิงสาวอายุ 23 ปีที่เคยมีชายอื่นมาก่อน ชายผู้นั้นก็ล่วงประเวณี — เพราะตามมาตรฐานของพระเจ้า หญิงสาวคนนั้นเป็นภรรยาของชายอื่น (มัทธิว 5:32; โรม 7:3; กันดารวิถี 5:12)

การแต่งงานแบบลิเวอเรตและการสืบสกุล

หลักการนี้ — คือหญิงจะรวมกับชายอื่นได้ก็ต่อเมื่อชายคนแรกตายแล้ว — ยังได้รับการยืนยันในกฎหมายการแต่งงานแบบลิเวอเรต ซึ่งพระเจ้าประทานไว้เพื่อรักษามรดกของครอบครัว: “ถ้าพี่น้องอาศัยอยู่ด้วยกัน แล้วคนหนึ่งตายโดยไม่บุตร ภรรยาของผู้ตายอย่ากลายเป็นภรรยาของคนนอกครอบครัว น้องชายของสามีจงเข้าไปหานาง รับนางเป็นภรรยา และทำหน้าที่พี่ชาย...” (เฉลยธรรมบัญญัติ 25:5-10; ดูด้วย ปฐมกาล 38:8; รฐ 1:12-13; มัทธิว 22:24) โปรดสังเกตว่ากฎหมายนี้ต้องปฏิบัติตาม แม้พี่ชายจะมีภรรยาอยู่แล้วก็ตาม ส่วนในกรณีของโบอาส เขายังยื่นโอกาสให้ญาติที่ใกล้กว่า แต่ชายคนนั้นปฏิเสธ เพราะไม่ต้องการรับภรรยาเพิ่มและต้องแบ่งมรดกของตน: “ในวันที่ท่านซื้อที่นาในมือของนาโอมิ ท่านต้องรับเอาธูชชาวโมอับ ภรรยาของผู้ตายมาด้วย เพื่อให้สืบเชื้อของผู้ตายอยู่บนมรดกของเขา” (รฐ 4:5)

มุมมองตามพระคัมภีร์เกี่ยวกับการสมรส

มุมมองเรื่องการสมรสตามพระคัมภีร์นำเสนอชัดเจนและแตกต่างจากจารีตของมนุษย์สมัยใหม่ พระเจ้าทรงสถาปนาการสมรสให้เป็นการรวมเป็นหนึ่งฝ่ายวิญญาณ ซึ่งถูกผนึกด้วยการให้การสมรสเสร็จสมบูรณ์ระหว่างชายกับหญิงพรหมจารีหรือหญิงม่าย โดยไม่ต้องพึ่งพิง พิธี ประกอบพิธี หรือ พิธีกรรมภายนอก

สิ่งนี้ได้หมายความว่าพระคัมภีร์ห้ามมิให้มีพิธีในงานแต่งงาน แต่ควรชัดเจนว่า พิธีเหล่านั้นมิใช่เงื่อนไข หรือข้อยืนยันว่าการรวมกันของวิญญาณได้เกิดขึ้นตามกฎหมายของพระเจ้า

การรวมกันถือว่าใช้ได้ต่อพระพักตร์พระเจ้าเฉพาะเมื่อมีความสัมพันธ์โดยความยินยอม สะท้อนระเบียบของพระเจ้าที่กำหนดให้หญิงผูกพันกับชายเพียงคนเดียวในแต่ละครั้ง จนกว่าความตายจะทำให้พันธะนั้นสิ้นสุด การไม่มีพิธีในงานเลี้ยงแต่งงานที่บันทึกไว้ในพระคัมภีร์ตอกย้ำว่า จุดเน้นอยู่ที่พันธสัญญาอันลึกซึ้งและพระประสงค์ของพระเจ้าในการสืบเชื้อสาย ไม่ใช่พิธีการของมนุษย์

บทสรุป

เมื่อพิจารณาจากบันทึกและหลักการทั้งปวงนี้ จึงเห็นได้ชัดว่า นิยามของการสมรสตามพระวิธีของพระเจ้านั้นตั้งอยู่บนแบบแผนที่พระองค์ทรงกำหนด มิใช่บนประเพณีของมนุษย์หรือรูปแบบทางกฎหมาย พระผู้สร้างทรงวางมาตรฐานไว้ตั้งแต่ต้น: การสมรสถูกผนึกในสายพระเนตรของพระองค์เมื่อชายมีความสัมพันธ์โดยความยินยอมกับหญิงที่เสร็จต่อการสมรส — กล่าวคือ นางเป็นพรหมจารีหรือเป็นหญิงม่าย แม้พิธีทางพลเรือนหรือทางศาสนาอาจทำหน้าที่เป็นการประกาศต่อสาธารณะ แต่พิธีเหล่านั้นไม่มีน้ำหนักในการกำหนดว่าการรวมกันถูกต้องต่อพระพักตร์พระเจ้าหรือไม่ สิ่งที่สำคัญคือการเชื่อฟังระเบียบของพระองค์ การให้เกียรติความศักดิ์สิทธิ์ของพันธะสมรส และความสัตย์ซื่อต่อพระบัญญัติของพระองค์ ซึ่งไม่เปลี่ยนแปลง ไม่ว่าวัฒนธรรมและความเห็นของมนุษย์จะผันแปรอย่างไร